

КАЛИН ТОДОРОВ

ЗАВЕСАТА ПАДНА

В очакване на новия спектакъл

София, 2021

© Издателство „Изток-Запад“, 2021

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на издателство „Изток-Запад“.

© Калин Тодоров, автор, 2021

ISBN 978-619-01-0887-0

КАЛИН ТОДОРОВ
ЗАВЕСАТА
ПАДНА

В ОЧАКВАНЕ НА НОВИЯ СПЕКТАКЪЛ

СЪДЪРЖАНИЕ

ОТ ИЗДАТЕЛСТВОТО / 7

ЧАШАТА Е НАПОЛОВИНА ПРАЗНА

УВОД /9

ТЕОРИЯ НА КОНСПИРАЦИЯТА

КРАЛЯТ Е МЪРТЪВ... / 13

НАГОРЕ ПО СТЬЛБАТА, КОЯТО ВОДИ НАДОЛУ

НА СЦЕНАТА ИЗЛИЗА ШОУМЕНА / 53

„ЩЕ ТИ СКЪСАМ Г...!“ ИЛИ КАК РУХВАТ ХРАМОВЕТЕ

СТОПАНИНЪТ НА КРЕМЪЛ... / 87

...И РЕЗЕРВАТЪТ НА МИЛИОНЕРИТЕ

ЗАЛЕЗЪТ НА ЗАПАДА / 117

НАКЪДЕ НИ ВОДЯТ „ГОСПОДАРИТЕ НА СВЕТА“

ПОСЛЕСЛОВ / 141

ТАКА РЕЧЕ СЛАВА...

КРАЛЯТ Е МЪРТЪВ...

НАГОРЕ ПО СТЪЛБАТА, КОЯТО ВОДИ НАДОЛУ

Беше през средата на 90-те години. Съпругата на брат ми стана представител на гръцка мебелна фирма за офис оборудване. По онова време да правиш бизнес си беше направо приключение. Мутрите, както ласкаво ги наричаше народът, бяха в разцвета си. Здравите момчета от спортните училища, останали на улицата, с бухалки превземаха държавата. Направо от борцовите тепихи и гребните бази те мощно нахлуваха навсякъде, където дори намирисваше на пари. Най-лесно и бързо се заработваше в застрахователния бизнес. Силовото застраховане си беше откровен рeket. Мутрите прибираха лъвската част от оборота на прождащия бизнес срещу голи обещания за защита. Не знам дали някой им вярваше, но ако на витрината на дюкяна или кафенето нямаше лепенка с надпис ВИС-2 или СИК, те осъмваха със счупени стъкла.

Шоурумът на гръцката фирма, за която работеше снахам, заемаше партера на една от култовите жилищни сгради. Тя беше бодната на пъпа на столицата, на „Царя“, срещу входа на Руската църква. (В тази са живели и живеят доста известни хора. През соца писателят Богомил Райнов, след промените – говорителят на царя, лъскавият телевизионен журналист Митко Цонев.) Един ден в магазина се намък-

нало здраво момче – високо, яко, безцеремонно, доста непохватно, с широка глуповата усмивка. То се представило за служител на групировката СИК, която била готова да поеме отговорността за сигурността на магазина. Снаха ми, естествено, отказала високата чест с аргумента, че гърците вече си имали застраховател. „Силовият“ бизнесмен се усмихнал пренебрежително и кимнал заканително към огромните витрини. И – каква изненада – през нощта някой счупил с камък стъклата им. На сутринта здравенякът отново цъфнал. Снаха ми вече била говорила с гърците, които, ръмжейки глухо, без бой клекли пред рекета. Магазинът незабавно бил облепен със стикери СИК; това им била и цялата работа на „застрахователите“. Но неизменно на всяко първо число от месеца винаги същият млад мъж пристигал рано сутрин и прибирал голяма част от печалбата. Без промяна тази трагикомедия се играла две години, докато един ден на гърците им писнало и изтеглили бизнеса от България.

Минало време. Веднъж снаха ми (останала без работа след оттеглянето на работодателите) стояла вкъщи и разсеяно гледала репортаж по телевизията. Екип криминалисти светкавично пристигал на мястото на едно от поръчковите убийства, залели в онези времена София. Водел го новият главен секретар на Вътрешното министерство. Смаяна, снаха ми познала в него рекетъора от сагата в магазина. Само дете сега се бил издокарал като истински мафиотски бос – с черно бомбе „Борсалино“ и черно кожено палто чак до земята.

Това бил Бойко Борисов. Явно след като снаха ми му изгубила следите, неудържимият възход продължил. Бившият силовак станал кмет на София, а после и пръв министър на България; повече от десет години ръковолил стра-

ната. Без малко щял да остане в историята като най-дълго управлявалия премиер: бил на косъм, не му достигнали само 27 дни. На първо място в списъка все пак си останал баща ми, Станко Тодоров, с 3632 дена на най-високия пост. Веднага след него идвал Бойко Борисов с 3605 дни. Така му дишали прахта вече станалите исторически личности като Тодор Живков, Стефан Стамболов, Антон Югов, Вълко Червенков, Васил Радославов, Андрей Ляпчев, Константин Стоилов, Георги Кьосеиванов и т.н., и т.н.

Зетят на Тодор Живков, Иван Славков, един от кръстниците на СИК, ми разказваше, че Бойко Борисов правел кафетата и паркирал колите на големите босове на групировката като братята Маргини, Пашата и Маджо.

Как момче за всичко на мафията успява да се нареди между политици от най-висок ранг? Кой му позволява да се качи толкова високо и се задържи толкова дълго на най-ветровитото място? Логичният отговор на този нелесен въпрос е, че „момчето“ е рожба на социален инженеринг на задкулисна власт – както българска, така и световна. Пожарникарят Бойко Борисов, бившият цар Симеон Сакскобурготски и – в най-скоро време ще видим дали е така – шоуменът Слави Трифонов са политически проекти.

Природата на задкулисието е сложна. Тя може да бъде разбрана само ако се стигне до самия ѝ генезис. Българската мафия е рожба на греховната любов между хората от бившите „секретни служби“ и уличната престъпност. С помощта на ченгетата пъргавите момчета с бухалките изкупиха за паница леща решаващата част от българската икономика. Така мафията се роди, укрепна, възмъжа и натрупа страховита мощ. За да опази нагребеното, тя трябваше да овладее и самата държава. Постигна го, като монтира на върха зависими, „сламени хора“. Изборът на мафията падна върху

персонажи като Кобурга и Борисов, защото хората по-лесно щяха да ги приемат. Психологическите и социални профили на двамата се покриваха с нагласите на хората, които търсеха „спасителите на отечеството“. Надеждата на народа беше, че те могат да спрат разпада на държавата.

Най-елегантно този социален феномен е формулиран от литературния критик Светлозар Игов: „Не изпитвам необходимост да анализирам нито механизмите на разочарованието, нито механизмите на привиждането на „старото“ като надежда за по-добро ново, защото в статията си „Актуалният смисъл на вечните времена“ още през миналия век писах за тези механизми следното: „Когато плебейската власт, свалила старите господари в името на някакво светло бъдеще, започне да управлява с насилие и страх, които превръщат новото господарство на слугите в по-лошо от старото господарство, общностите с утопични нагласи не променят нагласите си, а само посоката на надеждата – раждат се ретроспективните утопии и митовете за господаря-отмъстител.“

Неотдавна отбелязах пред стар приятел, че в България вече няма правила. (За него подробно разказах в предишните си книги. Той е бивш високопоставен офицер от външното политическо разузнаване, а след промените беше неформален говорител на кръга „Монтерей“.) Неговият коментар бе: „А, има си много строги правила. Те желязно се спазват. Но това не са правилата на държавата; това са правилата на мафията. И Бойко Борисов ги усвои добре.“

(Монтескьо смята, че важен белег на държавата е разделението на властите: законодателна, изпълнителна и съдебна. Трите власти трябва да бъдат равнопоставени, независими една от друга и взаимно да се контролират. Структурата на мафията е пирамидална: на върха стои „Капо ди

тути капи“, „Главата на всички глави“, едноличен главатар, на когото са подчинени останалите. Той ръководи, той награждава, той наказва; нему се отчитат всички.)

После приятелят ми съобщи под секрет, че е участвал в „експертната група“, изготвила профилите, на които трябва да отговарят „месиите“. И Симеон Сакскобургготски, и Бойко Борисов се „наместили“ в тях като в ръкавица.

Когато говорим за „кукловодите“ на пожарникаря премиер, не бива да забравяме, че освен нашата мафия поне още четири сериозни групи участваха в организацията на възхода му. Това бяха преди всичко представителите на „градската десница“, или на – както те предпочитат да се назовават – „умните и красивите“. Огромни усилия за бъдещия политически триумф на бившата мутра положиха: „Глобална България“ – фондацията на Цветелина Бориславова, „Капитал“ – медийният кръг около олигарха Иво Прокопиев, и „интелектуални гурута“ като политолога Иван Кръстев. От чужбина това бяха фондациите „Ханс Зайдел“ и „Конрад Аденауер“, близки до християндемократите на канцлера на Германия Ангела Меркел, и американски режисьори от улица „Козяк“. Може да се поспори дали чуждите кукловоди са действали заедно с мафията, или удобно са се възползвали от „сламените хора“. „Той може да е кучи син, но е наш кучи син“ – така 32-рият президент на Съединените щати Франклин Делано Рузвелт определя американската политика спрямо диктатора на Никарагуа Сомоса. Това правило си важи и по нашите ширини. Точно както в „банановите републики“ в Латинска и Централна Америка, и тук американците изтискват като лимони диктаторите – и ги изоставят на произвола на съдбата, когато се провалят и вече не са им нужни. Но за това ще разкажем по-нататък.